

INVAZIA STATELOR UNITE

Este voia Domnului ca unele lucruri să se întâmple uneori așa.

După cum știți, de curând ne-am întors de la Denver. Aceasta a fost una din cele mai bune adunări pe care am avut-o în ultimii ani. Am avut un timp minunat, în jur de două mii de oameni predându-și inimile lui Hristos. Mulți au primit Duhul Sfânt și au avut loc mari semne și minuni. Când am început campania, am avut în jur de cinci mii de suflete, pentru ca în a treia seară oamenii să nu mai încapă nici în marele Mammoth Gardens. Da, am avut un timp cu adevărat minunat în cele cinci zile.

De acolo, am plecat împreună cu fiul meu spre Canada, dar am fost prinși de o furtună de zăpadă în munți, și am rămas înzăpeziți pentru câteva zile. Voi ați auzit desigur la radio că au murit în jur de o sută optzeci și opt de oameni.

Când în sfârșit șoseaua a fost dezăpezită ne-am întors acasă pentru că adunarea planificată în Canada trecuse. Eu cred însă că toate aceste lucruri se întâmplă cu voia Domnului – poate că adunarea din locul acesta va fi mai bună decât cea din Canada.

Desigur, El a pregătit ceva pentru noi, ceva ce acum nu înțelegem încă. Noi umblăm printr-o lume întunecoasă, dar nu în întuneric, pentru că urmăm Lumina Lui. Și poate că Tatăl nostru cerească pregătit pentru noi ceva despre care nu știm nimic.

Poate că ne păștea vreun pericol despre care nu știam nimic, sau poate că El a hotărât altceva. Poate El a văzut un suflet

care trebuie să vină la El în
locul acesta și pentru acel unul singur, Dumnezeu schimbă o națiune întreagă, o
pune de-o parte.

Noi îi mulțumim pentru că El ne ocrotește în fiecare clipă. Pe șosea se aflau o
mulțime de mașini tamponate sau
derapate, dar noi am putut să trecem mai departe fără să ni se întâmple ceva. O
singură dată am ieșit puțin
de pe șosea, dar am revenit fără probleme, pentru că un bărbat de la o fermă
din apropiere a venit cu tractorul și ne-a tras pe șosea. Drumul era foarte
alunecos din cauza gheții.

Bătrânii spuneau că nu-și amintesc să mai fi
fost vreo furtună de zăpadă ca aceasta, de când sunt ei. Noi știm însă că niciun
lucru nu se întâmplă la voia întâmplării, deci pe undeva este mâna
Domnului. Și dacă El face ceva, este spre binele nostru.

Când am sosit, l-am chemat pe fratele Neville
și i-am spus: „Duminică voi fi acasă, așa că dacă vrei să vin la Tabernacol ca
să avem o școală duminicală, este în
ordine. M-aș bucura mult.”

„Desigur, frate Bill”, a răspuns el, „noi ne
bucurăm întotdeauna foarte mult
când te avem printre noi.”

Eu sunt primit într-adevăr întotdeauna cu o inimă
foarte deschisă și cu bucurie.

După cum știți, astăzi este „Ziua mamei”, așa
că în foarte multe locuri se vor spune predici

despre această sărbătoare, ceea ce după părerea mea este frumos, dar în ce mă privește, voi lăsa aceasta pentru restul serviciului.

Pentru dimineața aceasta am anunțat un subiect intitulat: „**Invazia Statelor Unite**”. Eu am vorbit despre această temă și la Denver, dar nu așa pe larg cum vreau s-o fac aici, dacă va fi cu voia Domnului.

Uneori este bine să fiți zguduiți puțin ca să vă dați seama la cât e ceasul, nu-i așa? Și rugămintea mea este ca Domnul s-o facă în dimineața aceasta.

Și pentru că am adus vorba de Denver, vreau să vă spun că adunările de acolo au fost sponsorizate de Oamenii de afaceri din Denver, care sunt cei mai serioși sponsori de până acum.

De obicei, adunările de până acum au fost sponsorizate de predicatori. Ei ne întrebau: „Ați anunțat adunarea?” „Da, la biserică.” „În ordine.” Vedeți, ei erau păstori și tot ce-i interesau era ca biserica lor să știe despre acea adunare, dar oamenii de afaceri sunt altfel. Ei au vrut ca toată lumea din oraș să știe despre adunare, așa că au făcut o mulțime de reclame (în valoare de câteva mii de dolari), pe care le-au lipit prin tramvaie, pe taximetre, în sălile de așteptare, pe tamponanele de la mașini, etc. Da, ei voiau ca toți să știe și noi am avut un timp cu adevărat minunat.

Când serviciul s-a încheiat, ei m-au chemat de-o parte și m-au întrebat.

„Frate Branham, ce putem face pentru tine? Cât îți datorăm?”

„Voi nu-mi datorați nimic”, am răspuns eu, „dar dacă vreți, vă rog să-mi achitați nota de plată a hotelului.”

„O, dar noi vrem să facem mai mult pentru tine”, și au vrut să-mi dea bani, dar eu am refuzat.

Atunci i-a chemat managerul, care le-a zis: „Dacă nu mă înșel, fratelui Branham îi place să vâneze și să pescuiască, nu?”

„Da”, au răspuns ei.

Atunci unul dintre oamenii de afaceri, care avea o fermă sus în munți, a spus: „Am să-i fac cadou ferma din munți.”

Domnul Moore s-a dus sus în munți s-o vadă și a trebuit să călărească în jur de 35 de mile.

Domnul Moore a spus: „Mi-ar place s-o vad pe doamna Branham călărind.”

Ei au mers la Silver Plume, Colorado și au cumpărat pentru mine o casă cu cinci camere, chiar

sus în inima munților. Așa că după adunări, avem un loc bun de relaxare, atunci când Domnul o permite. Voi știți că totul depinde de El.

Acum doresc să vă
atrag atenția la Cuvânt.

Voi știți că eu
iubesc numai Cuvântul viu al lui Dumnezeu. El este înlăuntrul Cuvântului, Viața
Cuvântului, pentru că după cum știți: „*Slova (Cuvântul, litera) omoară, dar Duhul
să viață.*”
(2Corinteni 3.6).

Viața este în
Cuvântul lui Dumnezeu.

Este ca și cum ați
spune: „Frate Branham, mi-e foame. N-ai vrea să-mi dai cinci dolari?”

„Ba da.” Vedeți,
în făgăduința mea este tot atâta viață cât este în împlinirea ei.

Așa este cu
Dumnezeu. Când El făgăduiește ceva, are grijă să și împlinească. De ce? El
trebuie să fie în Cuvântul Său. Și Cuvântul Lui este la fel ca El, este chiar
Dumnezeu.

Cuvântul vostru
este ceea ce sunteți voi. Noi obișnuim să spunem că cuvântul este legătura
omului. Dacă eu nu pot lua cuvântul tău drept serios, nu pot avea încredere în
tine. Dar dacă mă pot încrede în ceea ce spui, înseamnă că ești un om de

onoare.

Biblia spune: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*” (Ioan 1.1).

Vedeți? „*Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...*” (v. 14).

O, dacă ne-am gândi, am vedea că pământul pe care călcăm noi în dimineața aceasta, este Cuvântul lui Dumnezeu. Copacul este Cuvântul lui Dumnezeu și trupul vostru este Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a adus la existență din nimic.

Ați observat vreodată de unde vine viața umană? Din celulă, care este atât de mică încât nu poate fi văzută cu ochiul liber. Pentru a fi văzută, este nevoie de o luptă foarte puternică. Și din acea celulă mică vine omul de o sută și ceva de kilograme. Vedeți?

Dumnezeu a vorbit doar, și el a venit la existență, de aceea, cred că cel mai minunat lucru pe care-l putem face în dimineața aceasta, este să privim la Cuvântul lui Dumnezeu.

Și pentru dimineața aceasta, am ales un text din Vechiul Testament, din cartea Cronicilor. Da, 2 Cronici 18.

Încă nu știu sigur, dar dacă ați fi de acord, aș vrea ca începând de miercuri seara, joi,

vineri, sâmbătă și duminică, să avem o trezire de învățătură. (Adunarea spune „Amin”). Deci o trezire de învățătură, nu servicii de vindecare. Mi-ar plăcea mult să avem părtășie împreună în jurul Cuvântului. Vă mulțumesc foarte mult pentru „aminul” vostru.

Acum, aș vrea să citim din **2 Cronici 18**, începând de la **versetul 12**:

„Solul care se dusese să cheme pe Mica, i-a vorbit așa: „Iată, prorocii cu un gând prorocesc de bine împăratului; cuvântul tău să fie dar ca și cuvântul fiecăruia din ei! Vestește de bine!”

Mica a răspuns: „Viu este Domnul că voi vesti ce va spune Dumnezeuul meu.”

Când a venit la împărat, împăratul i-a zis: „Mica, să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad, sau să-mi văd de treabă?” El a răspuns: „Suiți-vă! Căci veți avea izbândă, și vor fi dați în mâinile voastre.”

Să ne rugăm:

Tatăl nostru
ceresc, noi ne apropiem de Tine cu inimile pline de recunoștință și Te rugăm pentru sufletele pierdute, pentru cei nevoiași și pentru biserică. Îngăduie ca Duhul Tău să ne introducă în Cuvântul Tău. Îndreaptă-L Tu spre fiecare inimă care este în nevoie, iar când El (Duhul) aduce în inima noastră mesajul puterii

Cuvântului, fă să avem cu toții propășire, în așa fel încât să plecăm de la Tabernacol plini de bucurie laudându-Te pe Tine, spunând: „Inimile noastre ard din pricina prezenței Lui.” Fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Tema noastră din dimineața aceasta se bazează pe o tragedie.

Vechiul Testament este întotdeauna pentru mine o umbră, un simbol al Noului Testament.

De multe ori mi se spune: „Frate Branham, de ce tu iei întotdeauna exemple din Vechiul Testament? Am observat că aproape întotdeauna când vorbești, iei tablouri din Vechiul Testament.” O fac pentru că îmi place felul de prezentare a tablourilor.

După cum știți, educația mea este foarte limitată, de aceea, cred că singura modalitate de a evita o greșală, este să privesc modelul, planul biblic al problemei despre care vreau să vorbesc. Când îl văd, știu că ceea ce a fost este identic cu ceea ce va fi deoarece el este umbra acesteia.

Întotdeauna eu privesc în Vechiul Testament la ceea ce au făcut copiii lui Israel și care a fost pedeapsa pentru păcat. Eu urmăresc justiția profeților în fiecare problemă ridicată și atunci îmi formez ideea despre ceea ce se petrece aici, pentru că tabloul biblic îmi arată finalul fiecărui lucru.

În tabloul de astăzi, vedem că în Israel s-a întâmplat un lucru mare. Poporul era într-un mare întuneric – chiar în miezul nopții.

Dacă Domnul mă va ajuta, aş vrea să vă arăt cum și cele șapte epoci ale Bisericii dintre neamuri sunt umbrite în Vechiul Testament.

Cum ei au început exact așa cum a început biserica dintre neamuri la rusalii, și cum au mers în jos într-o epocă întunecoasă identică cu aceea prin care a trecut biserica dintre neamuri, după care a urmat un timp glorios de cincizecime, în timpul apostolilor.

În continuare a urmat perioada bisericii dintre neamuri, care a trecut printr-o epocă întunecoasă și apoi iese în Împărăția de o mie de ani.

Și noi vedem că în mijlocul tuturor organizațiilor din Israel, a venit la putere acest împărat mare, Ahab. El a călcat în picioare reputația celorlalți împărați, prin faptul că era un credincios nestatornic. Eu l-am numit adesea așa pentru că o vreme el a fost de partea asta a gardului, pentru ca după aceea, să treacă de partea cealaltă.

Voi nu știți ce să faceți cu un om nestatornic. Voi nu știți ce să faceți și cu un creștin nestatornic, pentru că astăzi îl vezi în adunare, iar mâine nu știi de unde să-l iei.

În biserică cântă, se bucură și-l laudă pe Dumnezeu, iar când iese afară bea, chefuiește și aleargă în lume. Este foarte greu să faci ceva cu un astfel de om.

Îmi amintesc că în

copilărie, am avut un cal bătrân care obișnuia să sară tot timpul peste garduri. Voi știți că în vremea aceea principalul mijloc de transport, erau trăsurile. Chiar și eu am condus de multe ori trăsura pe stradă. Și pentru că acest cal sărea peste garduri, noi i-am pus un jug ca la vacă, dar nu l-a interesat, ci a continuat să sară.

Eu mă întrebam de multe ori ce-l face să sară dincolo de gard? Ș-mi amintesc că acolo era o groapă mare în care crescuse o iarbă așa de înaltă încât nu se observa groapa. Eu stăteam cu el în lucernă, dar degeaba, el voia să sară gardul. Când a sărit însă gardul, a căzut în groapa aceea, în care se aflau și sticle sparte, gunoi, fier vechi, etc. În dorința de a rupe câteva guri din iarba acelei grădini, el a căzut în groapa aceea ascunsă de iarba crescută, încât a fost nevoie să îl tragem afară din ea cu câțiva cai. Când l-am scos, tremura și sângera și de ce aceasta? Pentru că voise să ia o gură sau două de iarbă din livada aceea, când el stătea în lucernă până aproape la genunchi.

Eu m-am gândit adesea la tabloul acesta.

Ce adevărat este
Cuvântul care spune: „*Calea păcătoșilor
duce la pieire.*” (Psalmul 1.6b).

Calul meu nu a putut să stea liniștit acolo unde avea hrană din belșug, ci a sărit gardul ca să ajungă plin de sânge și zdrobit. De ce aceasta? Doar pentru a lua o gură de iarbă care i se părea mai deosebită decât aceea pe care o avea.

Cam așa se întâmplă și cu oamenii care sar gardul pășunii lui Dumnezeu. Voi nu gândiți la fel? (adunarea răspunde: „Amin!”). Ei merg în lume, apoi vin înăuntru. Astăzi sunt

în biserică, având un timp minunat, iar mâine se vând iarăși lucrurilor lumii.

O astfel de

persoană a fost și Ahab. El era purtat de vânt în toate părțile: când era de partea asta, când de cealaltă. Căsătoria l-a încurcat de tot, pentru că s-a unit cu fiica unui preot păgân, cu Izabela. Ea era o femeie foarte frumoasă, dar plină de răutate, iar în plus era o închinătoare la idoli, trăgând mai târziu tot poporul după ea.

Acum aș vrea să mă

opresc puțin la o calitate pe care o are femeia: calitatea de mamă.

Când un tânăr se

căsătorește, n-ar trebui să privească la frumusețe, ci la caracter. El trebuie să ia o fată cu care să se poată uni și cu trupul și cu sufletul; o ființă care să fie prietenul și tovarășul lui, care să rămână de partea lui și la bine și la rău.

Ahab însă, s-a

căsătorit cu Izabela pentru că era o femeie frumoasă. El nu a putut găsi nimic altceva în ea, pentru că era rea și egoistă. După căsătorie, pentru că o iubea, el a dus tot poporul Israel în păcat prin faptul că l-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, îndemnându-l să dărâme altarele Domnului și să zidească altele în cinstea lui Baal. Așa se face că în timpul domniei lui, tot Israelul se închina la Baal.

Noi știm că soția

l-a îndemnat pe Ahab să-l ucidă pe neprihănitul Nabot.

Cred că mulți

dintre voi au citit această istorioară – cum i-au luat grădina prin

înșelăciune, punând niște martori mincinoși care au vorbit împotriva lui. De ce aceasta? Pentru că voia să facă ceva pentru soțul ei. Astfel, ea a ucis un om nevinovat ca să-i poată lua moștenirea.

Dar Dumnezeu a văzut toate aceste lucruri, așa că l-a trimis pe prorocul Ilie, un slujitor devotat al Domnului, să procească împotriva Izabelei și a lui Ahab. El i-a spus lui Ahab că câinii îi vor linge sângele, iar Izabelei că va fi mâncată de câini, iar când Dumnezeu spune ceva, totul se împlinește întocmai. Cuvântul Lui a venit direct la profet în zilele acelea, dar Pavel ne spune în Evrei 1.1-2 că:

*„După ce a vorbit în vechime părinților
noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu,*

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...”

Vedeți, acesta este Cuvântul, iar dacă vedeți că ceva este în contradicție cu El, lăsați-L în pace! Vedeți? Astăzi El vorbește prin profeți, prin văzători, etc., dar mai întâi de toate este Cuvântul.

Și deci, Ahab a făcut această nelegiuire. Și noi am văzut că el a mers înainte și Dumnezeu a binecuvântat poporul mulți ani, pentru ca în final să vedem că Iosafat ajunge împărat peste Iuda, în timp ce Israelul se afla sub domnia lui Ahab.

Iosafat era un bărbat neprihănit. El era fiul lui Asa, care și el a umblat în căile Domnului, dărâmând altarele idolilor și zidind altare pentru Domnul. Iuda a trăit o mare trezire sub domnia lui.

Apoi tronul a fost
ocupat de Iosafat, fiul lui.

După o vreme Ahab
s-a hotărât să lupte împotriva sirienilor pentru a lua Ramotul din Galaad, care
de drept aparținea Israelului. Astfel, l-a întrebat pe Iosafat dacă este de
acord să lupte împreună cu ei pentru această cauză.

Desigur, în clipa
în care cei doi împărați au apărut împreună, exista un mare pericol, pentru că
unul dintre ei, Ahab, era un credincios căldicel, pe când celălalt, Iosafat,
era umplut cu Duhul Sfânt.

Fraților, aveți
grijă cu cine vă uniți!

Aveți grijă și nu
vă înjugați la același jug cu necredincioșii! Păstrați-vă curați în timpul
acesta în care trăim astăzi!

Inima mea arde,
biserica, de dorința de a avea aceste cinci seri de învățătură, în care să fii
pieptănată prin Cuvântul lui Dumnezeu! Eu doresc să fac aceasta, înainte de a
se întâmpla evenimentele care ne stau în față.

Noi trăim la
sfârșitul timpului, de aceea, aceste lucruri se pot întâmpla oricând. Noi putem
privi semnele timpului și înțelegem că toate se amestecă în marele Laborator al
lui Dumnezeu, pentru a-i aduce la împlinire Cuvântul făgăduit! Da, toate aceste
lucruri trebuie să se întâmple!

Astfel, „omul fărădelegii”, trebuie să se ridice „cu toate nelegiuirile”, cum spune Cuvântul Domnului.

Am auzit în dimineața aceasta un predicator (care pretinde că este umplut cu Duhul Sfânt) spunând că antihristul despre care vorbește Biblia, și care va aplica semnul fiarei este Rusia.

Ce eroare! Oh, Rusia nu are nimic de-a face cu aceasta! Nu, domnilor! Scriptura nu spune nicăieri așa ceva!

Și noi vedem că în timpul acesta civilizat în care trăim se aude o avertizare!

Iosafat s-a simțit desigur bine când a fost invitat de Ahab să-i facă o vizită. El a mers acolo și *„Ahab a tăiat pentru el și pentru poporul care era cu el un mare număr de oi și boi...”* (2Cronici 18.2).

Desigur, ei au adus și jertfe Domnului, dar adevărul este că tot timpul Ahab a fost un înșelător, un fățarnic, pentru că în realitate el nu urma calea Domnului, ci se închina religiei soției lui.

Priviți! Tabloul căsătoriei lui Ahab cu Izabela, prin care Israelul a fost dus la închinarea la idoli și a adus peste ei cea mai mare epocă a întunericii, este modelul, exemplul pentru timpul nostru.

Noi știm că
biserica apostolică a intrat după primele trei epoci ale Bisericii în epoca
întunecoasă, care a ținut 1.500 de ani.

Exact așa cum
căsătoria lui Ahab cu Izabela a dus Israelul la închinarea la idoli, exact așa
prin căsătoria bisericii Duhului Sfânt cu diferite „ismuri” s-a adus în
mijlocul poporului idolatria, astfel încât astăzi tot creștinismul a ajuns o
formă moartă. Vedeți? Totul este cufundat în întuneric!

Și acum, noi vedem
că biserica a mers înainte, din epocă în epocă, astăzi ajungând la marele
deznodământ,
la starea de biserică căldică, cum este biserica epocii Laodicea!

Oh, ce ceas
cumplit trăim!

Acum ascultați-mă
cu atenție, pentru că înainte de a merge mai departe, vreau să vă spun ceva: eu
sunt un predicator de „modă veche” și inima mea tânjește să vadă starea
bisericii din trecut prezentă din nou în mijlocul nostru. Am văzut atât de
multă imitație, atâta trucaj de la Hollywood a Evangheliei, încât sunt sătul și
scârbit de toate. Da, domnilor!

Eu doresc să văd
„acea modă veche” în mijlocul bisericii, dar mă tem că prin faptul că voi
încercați să înfrumusețați creștinismul, ca să placă oamenilor, vă apropiați de
linia periculoasă.

Și Iosafat a venit

jos la Ahab, zicându-și: „Oh, totul este în ordine, doar sunt chemat de acest mare împărat al lui Israel.” Și ce a făcut el în mijlocul acelei mari primiri pe care a făcut-o Ahab în cinstea lui?

S-a aliat cu el, ca să meargă să lupte împreună împotriva dușmanului, pentru că și-au zis: „Noi suntem amândoi același popor!” Dar nu era adevărat! Unii erau o grupare umplută cu Duhul Sfânt, pe când ceilalți erau o grupare căldică. Vedeți? Ei nu erau același popor! Nu, domnilor!

Întunericul nu poate avea părtășie cu lumina. Noaptea nu poate exista în prezența luminii soarelui, de aceea cel mai înșelător timp este înserarea și ivirea zorilor. Acela este timpul în care dacă mergeți de exemplu cu mașina, nu aveți suficientă vizibilitate. Este mai bine să fie noapte sau ziuă, decât să călătorești în timpul acela. Da, este mai bine să fie lumină sau întuneric. De altfel și Isus a spus: „*O, dacă ai fi rece sau în clocot!*” (Apocalipsa 3.15).

Aceasta este starea periculoasă: cea de creștin căldicel.

Deci Iosafat a venit la Ahab și a făcut cu el o alianță care nu a plăcut Domnului. El era însă bucuros, căci își zicea: „Am primit trecere înaintea lui și voi avea părtășie cu el!”

Vedeți? Fii atentă, biserică! O asemenea alianță cauzează necazul pentru tabernacolul de aici și pentru voi toți! Fiți atenți cu cine vă uniți! Hotărâți-vă: sunteți pentru Hristos, sau împotriva Lui?

Deci Iosafat s-a

unit cu Ahab crezând că a făcut un lucru bun. Dar deși a făcut acest lucru, el i-a zis lui Ahab: „*Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului.*” (2Cronici 18.4).

Deși făcuse un

lucru greșit, unindu-se cu Ahab, Iosafat mai posedă încă destulă credință în el ca să-și dea seama că trebuie să afle voia Domnului: „*Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului.*”

Când a auzit

aceasta, Ahab a ieșit afară și a procedat în felul său mecanic și firesc.

Privindu-l pe

Iosafat, mă gândesc de câte ori am greșit și noi în fața Domnului, biserică, spunând: „Poate ar fi mai bine așa sau așa!” și am făcut cum am crezut noi.

Eu cred că acesta

este punctul în care greșesc evangheliștii americani. De ce? Pentru că noi am început să alergăm după ceva care fascinează ascultătorii, după așa zisa evanghelizare de tip Hollywood. Astfel evangheliștii vin pe platformă plini de sine și în loc să aducă Cuvântul, ei spun tot felul de întâmplări și de glume și în plus se comportă ca niște clovni, la amvon. Nu este deci de mirare că atunci când se face chemarea la altar nu se găsește nimeni care să-L urmeze pe Hristos. Acesta-i adevărul și cauza pentru care lumea s-a scufundat în această stare de creștinism căldicel.

Vedeți? Noi ne-am

trimis copiii la școli ca să învețe psihologia etc., astfel încât să știe să regizeze un program frumos și cum să se comporte la amvon. Ei fac mesajul lor atât de ademenitor încât îi prind pe oameni și le atrag atenția. Ei sunt mari psihologi și învățători care se prefac foarte bine, dramatizând toate

lucrurile. Aici este problema, vedeți? Noi îi spunem bisericii numai partea frumoasă și atractivă a Cuvântului, dar omitem să spunem că „*Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.*” (Matei 16.24).

Mă întreb deci,
dacă nu cumva noi am făcut prea frumoasă biserica în fața oamenilor care vin între noi!

De exemplu,
biserica baptistă de astăzi, are o lozincă ce spune: „Un milion mai mulți ca în '44!” Prin aceasta, ea primește membri cu miile în mijlocul ei, oameni nepocăiți care aderă doar acolo ca să-i îngroașe rândurile. Adevărul este însă că prin primirea înăuntru a unor astfel de oameni, Biserica lui Hristos se prăbușește, cade, pentru că ei încă beau, fumează, joacă cărți, mint, etc.

Ei vin la biserică
ca să fie distrați de o grămadă de predicatori de Hollywood, care le spun o mulțime de povești fascinante și-i distrează apoi cu o mulțime de instrumente muzicale.

Ei sar în sus și-n
jos în jurul amvonului, purtându-se ca niște clovni, spun tot felul de povești și glume fascinante ca să-i distreze pe oameni, în loc să vestească Cuvântul și apoi să facă o chemare la altar de modă veche, astfel încât bărbații și femeile să își dea seama de însemnătatea morții lui Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru ca ei să ajungă din nou în părtășie cu Dumnezeu.

Noi trăim un timp
în care evangheliști renumiți, care au studiat psihologia, străbat țările în lung și-n lat, pentru a-i atrage pe oameni la biserică, dar întrebarea este: ce se va întâmpla cu ei după ce vor ajunge în biserică? Ei aderă la biserică, dar

continuă să facă aceleași păcate, au aceleași dorințe cu care au intrat și nu trăiesc nicio înnoire. Ei continuă să trăiască aceeași viață. Acesta este motivul pentru care lumea se uită la ei și spune: „Păi, dacă omul acela este credincios....dacă și ființa aceasta este o creștină...”

Mi-e teamă că noi am luat prea ușor lucrurile! Eu sunt de acord că oamenii trebuie să se bucure, dar bucuria creștinului este în Isus Hristos. Acesta-i adevărul. Eu cred în bucurie și în fericire, dar ia aminte frate - calea lui Hristos este calea umilinței, a suferinței și a crucii. Voi trebuie să vă dați seama că sunteți chemați să urmați aceeași cale. Acesta-i adevărul. Și mă întreb dacă nu cumva noi am prezentat calea Lui prea puțin și prea netedă, în fața oamenilor.

În dimineața aceasta, soția mi-a pus un trandafir la haină, apoi mi-a spus:

„Ar trebui să-l porți, pentru că mama ta trăiește.”

„Oh, scumpa mea, nu știu.”

Ziua mamei este minunată, dar oamenii au comercializat-o, prin faptul că profitând de ea vând flori și alte lucruri. Acest lucru o dezonorează pe mamă, deoarece mama este mamă în fiecare zi din an, nu numai într-una. Da, domnilor.

Eu vă întreb: „O iubiți pe mama voastră?”

Iar răspunsul

este: „O, i-am trimis un buchet de flori de Ziua mamei.” Dar acesta este un lucru comercial.

Floarea aceea este

frumoasă și mie îmi plac florile frumoase. Ea înflorește și răspândește o mireasmă plăcută. Trecătorii și animalele trec pe lângă ea și o miros. Toți o admiră pentru frumusețea ei.

Așa este și

Biserica Domnului Isus Hristos: Ea este cel mai glorios lucru pentru că Domnul se descoperă în mijlocul ei prin vindecări divine, prin puteri, minuni și semne, prin eliberarea din păcat. Ea este un loc frumos.

Dar priviți

trandafirul. Noi privim natura ca să vedem tabloul Bisericii:

Trandafirul este

foarte frumos și cred că fiecare vacă l-ar linge dacă ar putea. Dar natura l-a înzestrat cu niște baionete sau lăncii micuțe care ies afară, numite spini, și care îl protejează de orice atac.

Așa este.

Și mă gândesc că

dacă noi avem astăzi Cuvântul lui Dumnezeu, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, ca să protejeze frumusețea puterii sfințeniei lui Dumnezeu, noi nu vom lăsa fiecare vacă din țară s-o lingă și s-o rupă, pentru că aceasta l-ar dezonora pe Dumnezeu. Aceasta ar însemna căderea Bisericii. Acesta-i adevărul.

Cred că noi avem nevoie astăzi de mai mulți predicatori chemați de Dumnezeu în slujbă, needucați în școlile teologice și nefierți în ele, care să-i aducă pe oameni la altar, unde să trăiască agonia crucii. Ei nu au nevoie de glume de râs, nici să pocnească gumă de mestecat în timpul adunării. Ei nu au nevoie să-și treacă numele într-un registru. O, nu, frate, ci este nevoie de plâns și bocet, de moartea față de păcat și de o pocăință desăvârșită care să-i aducă aproape de Dumnezeu. Amin.

Noi spunem: „Cine vrea să-L primească pe Hristos, să ridice mâna!” Acest lucru este bun, dar nu înlătură păcatul.

Voi trebuie să vă pocăiți mai întâi, să vă puneți în ordine cu Dumnezeu. Voi trebuie să mergeți la altar și să plângeți cu adevărat.

Îmi amintesc cum credincioșii de la început, umblau pe drumuri plângând și spuneau vecinilor și tuturor celor pe care-i întâlneau, despre minunatele lucrări ale Domnului.

Dar astăzi, noi mergem, ne trecem numele în registrul unei biserici, apoi stăm cuminți acasă și nu spunem nimănui despre experiența noastră. Noi suntem dezinteresați!

„O, cât timp aparțin de o biserică, totul este în ordine!” Ce greșală! Cercetați-vă căci această poziție nu va rezista la Judecată! Nu, domnilor! Nu va rezista.

De ce? Pentru că Cuvântul spune: „*Dacă voiește cineva să*

vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.”
(Matei 16.24).

Voi trebuie să
muriți acolo la cruce! Da, voi trebuie să simțiți agonia crucii!

Voi obișnuiți că
cântați cântarea:

„Calea, eu voi
urma calea

cu cei puțini și
disprețuiți ai Domnului!”

Mă gândesc în ce
timp trăim noi astăzi!

Oamenii îi
prezintă pe evangheliști într-o lumină mare și strălucitoare când vin într-un oraș. (uneori mă gândesc că și adunările mele se fac vinovate de același lucru). Și m-am întrebat adesea: „Cine vine în orașul acela: evanghelistul sau Isus? Pe cine așteaptă ei?”

De curând am fost
într-un loc unde trebuia să vină un evanghelist renumit. Numele lui Isus nu era nicăieri, dar fotografia și numele evanghelistului se putea vedea peste tot: „Cel mai renumit evanghelist al timpului...” „El a făcut cutare și cutare lucru....”

Uneori, când îi
văd pe oameni alergând la adunările mele, mă gândesc la slujba mea: „O,
Dumnezeule, pe cine vin ei să vadă? Pe mine sau pe Tine?” Vedeți? „Dacă ei vin
să mă vadă pe mine, sunt
pierduți, de aceea, Te rog să mă pui de-o parte pe mine, pentru că doresc să Te
reprezint numai pe Tine! Pe Acela în fața căruia voi sta într-o zi cu mâinile
tremurânde, așteptând decizia Ta, pentru că sufletul meu depinde de ceea ce vei
hotărî Tu.”

Astăzi oamenii
spun: „Păi eu aparțin de biserica baptistă.” „Eu sunt metodist.” „Eu aparțin de
Tabernacol.” „Eu fac asta și cealaltă.”

Oh, toate acestea
nu au nimic de-a face cu problema noastră.

Nu demult, am
văzut anunțul unei campanii de evanghelizare. Numele predicatorului era scris
cu litere mari ca să fie văzut de toți, iar într-un colț scria cu litere mici:
„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” Vedeți? Într-un colț.

Ei au luat toată
slava lui Hristos și au pus-o pe un om, sau peste o biserică. Fraților, eu știu
că biserica vă fascinează cu spectacole de Hollywood, dar dacă sunteți în
prezența lui Isus Hristos, trebuie să-L onorați pe El, nu pe oameni! Acesta-i
adevărul, fratele și sora mea scumpă.

Să nu vă supărați
pe mine! Amintiți-vă că eu trebuie să vă predic adevărul. Da, eu trebuie să
vorbesc ca și cum aceasta ar fi ultima predică din viața mea și apoi ar urma să
vă înfățișez înaintea Domnului. Eu predic ca și cum aș fi pe moarte și vorbesc
unor oameni care sunt și ei pe moarte. Eu știu că în fiecare zi lumina mea (și a

voastră) coboară tot mai mult, pentru că suntem muritori. Și eu știu că la capătul drumului trebuie să dau socoteală de tot ce am făcut sau am spus. De aceea vreau să fiu sincer în toate lucrurile.

Dar oamenii
aleargă după ceva fascinant, aderă la o biserică, umblă azi aici, mâine
dincolo, acționează la fel ca lumea, etc.

Noi nu vrem
aceasta, ci preferăm să avem adunări de rugăciune de modă veche, prin casele
noastre, strigând zi și noapte spre Dumnezeu. Noi știm că ziua venirii Domnului
este aproape, că se apropie timpul suferinței și al necazului, pentru că Biblia
vorbește despre „o zi întunecoasă”, și noi trăim deja în ea.

Și noi vedem că
Iosafat, acest bărbat mare, s-a lăsat cuprins de emoție când a mers la Ahab și
astfel s-a unit cu căldiceii, cu creștinii nestatornici, crezând că a făcut un
lucru bun, pentru care va primi binecuvântarea Domnului. El nu și-a dat seama că
prin această alianță trage
la compromis toată gruparea lui. Pe cine? Pe Iuda: „Haideți să mergem jos, în
Israel, ca să ne unim cu marile lui orchestre. O, ce puternici vom deveni prin
această unire!”

Dar vai! Aceasta
este tocmai linia de amăgire a Diavolului, pe care o folosește și astăzi, ca
să-l aducă înăuntru pe Antihrist.

Sunt atât de sigur
de acest lucru, pe cât sunt de sigur că stau în locul acesta.

Ei spun: „Ne vom

uni toate eforturile împreună...” dar noi nu putem face aceasta pentru că Cuvântul spune: „*Cum pot merge doi împreună fără să se învoiască?*”

Statele Unite au făcut aceeași greșală ca Iosafat, atunci când s-au aliat cu Rusia. Ei au fost pe punctul să fie învinși în război, dar noi am trecut de partea lor. Și acum se văd rezultatele, nu-i așa?

Ei au avioanele noastre, posedă secretele noastre, bomba atomică și multe alte bombe, care sunt îndreptate împotriva noastră și care pot fi lansate oricând.

Același lucru este valabil și duhovnicește.

Și noi vedem că după ce s-a aliat cu Ahab, Iosafat a dorit să cunoască Cuvântul Domnului. Ahab i-a răspuns: „Desigur, noi avem o mulțime de profeți aici jos, un seminar plin.”

Apoi s-au dus jos, la ei, și i-au luat pe bărbații aceia instruiți, care cunoșteau psihologia și multe alte lucruri și le-au zis:

„Veniți aici, căci dorim să întrebăm cuvântul Domnului. Vrem să ne consultăm și cu Domnul în problema aceasta.”

Ei au venit acolo

și prin înțelepciunea lor firească și îngâmfată le-au zis:

*„Suie-te la Ramot în Galaad, căci vei avea
izbândă și Domnul o va da în mâinile împăratului.”* (2Cronici 18.11).

Unul dintre ei,
Zedechia, și-a făcut o pereche de coarne mari de fier și apoi a început să
alerge în jur strigând:

*„Așa vorbește Domnul: „Cu aceste coarne, vei bate pe Sirieni până îi
vei nimici.”* (v. 10).

Dar Iosafat, care
era mai duhovnicesc nu a mai putut suporta aiureala aceea de spectacol.
Acesta-i adevărul.

O, Dumnezeule,
dă-ne cât mai mulți Iosafați, căci suntem scârbiți și sătui ce acest spectacol
de Hollywood! Așa este. Ei vin înăuntru plini de prefăcătorie, pretinzându-se
ceea ce nu sunt, născocind, dramatizând și glumind și aceasta cu un singur
scop: ca să-i atragă pe oameni de partea lor.

Dar ce se întâmplă
cu acești oameni când vin înăuntru? Este ca și cum i-ai cere unui om să înoate
într-un deșert! Acolo, ei nu găsesc nimic altceva decât nisip, care va cauza
numai întristări.

Vedeți unde îi duc
ei pe oameni?

O doamnă mi-a spus

zilele trecute: „Am vorbit cu un bărbat și el mi-a zis: „M-aș duce și eu la biserică, dar ce aș câștiga prin aceasta? Tot ce fac ei acolo, este să organizeze o cină și să povestească despre una și despre alta.”

Și doamna a

continuat: „Am rămas fără grai în fața lui, pentru că nu am știut unde să-l trimit.”

Vedeți? Și el a

continuat: „Aș vrea să găsesc o biserică de modă veche, unde oamenii cântă cântări vechi și duhovnicești și trăiesc în evlavie.”

Oamenii sunt

flămânzi, dar ei le dau să mănânce dintr-un bidon cu gunoi, de aceea, Biserica Dumnezeului Celui viu este chemată să îi hrănească cu Cuvântul adevărat.

Și în ciuda

acestui spectacol fascinant și a lucrurilor care se petreceau, Iosafat a zis:

„Nu mai este aici nici un proroc al Domnului, prin care să-L putem întreba?” (v. 6).

„Încă unul?” a

întrebat Ahab, „Păi, ce nevoie mai ai de încă unul? Noi avem aici patru sute de proroci, cei mai buni, cei mai selectți, cei mai educați, oamenii cei mai bine hrăniți și mai îmbrăcați care există în țară, și ei toți spun cu un glas și cu un acord: „*Duceți-vă căci Domnul este cu voi.*”

Și eu mă întreb

dacă nu cumva s-a întâmplat același lucru și cu Statele Unite? Mă întreb dacă nu s-a întâmplat la fel și cu Biserica lui Dumnezeu.

Oamenii spun:

„Păi, uitate ce succese au ei! Ei țin adunări mari în care se convertesc mii de oameni.”

Dar eu mă întreb

la fel ca Iosafat: „Nu mai este încă unul? Nu există ceva mai deosebit?”

Cineva mi-a spus

că la o evanghelizare se convertesc 30.000 de oameni, dar după șase luni, nu mai găsești niciunul. Aceasta dovedește că undeva este ceva greșit. Acesta-i adevărul.

Națiunea a fost

coruptă cu prostiile Hollywood-ului, prin fascinația și înscenarea programelor, prin televiziune, prin radio, prin cinematografie etc. Ei vor ca fiecare lucru să-i fascineze pe oameni. Nu este adevărat? (biserica spune: „Amin!”). Da, voi știți că acesta este adevărul. Noi nu mai avem astăzi credința de modă veche, pe care am avut-o cu ani în urmă. De ce? Pentru că am devenit delăsători. Dar vom vorbi imediat de ea.

Ce tablou

mișcător! Iosafat se apropia de Ahab zicând: „Da, ei îi văd pe toți. Fiecare posedă o diplomă și cred că sunt proroci. Ei sunt predicatori renumiți, care au absolvit colegii vestite. Ei vin din marea școală a profeților și toți vorbesc la fel. Eu văd toate acestea, dar *„Nu mai există aici niciun proroc al Domnului?”*

Ahab: „Ce nevoie mai avem de încă unul când patru sute ne dau consimțământul deodată?”

Dar Iosafat îl avea în inima lui pe Dumnezeu. El știa că acolo era ceva greșit. Da, domnilor, el știa că acolo era ceva putred. Lăsați-mă să vă spun... Biblia nu spune aceasta, dar voi veți înțelege. Iosafat știa că Ahab este un fățarnic și că nu este în ordine cu Dumnezeu. El știa ce profețise Ilie, din partea Domnului, pentru el. Deci, cum putea să binecuvânteze Dumnezeu ceea ce El însuși a blestemat? Amin.

Același lucru se repetă astăzi, prietene, iar Biserica Dumnezeului Celui viu, care stă pe o poziție dreaptă față de Dumnezeu, va spune același lucru: „Voi nu puteți să vă amestecați!”

Voi nu puteți amesteca uleiul cu apa și apoi să obțineți salvarea. Nu se poate! Tu trebuie să te separi, frate! De ce? Pentru că trebuie să se întâmple ceva. De aceea, dacă mai este vreo nădejde rămasă, trebuie să ne grăbim pentru că răpirea este aproape.

Lucrurile se precipită, iar biserica este prea departe de Dumnezeu. Membrii ei citesc tot felul de reviste, cărți, povești, etc. Dacă aș merge astăzi într-o biserică și aș întreba: „Câți cunosc...” Ei cunosc fiecare imn cântat după una din aceste mari treziri.

Dacă i-aș întreba: „La ce pagină este imnul cutare?” toți știu. Ei știu cine candidează pentru președinție, câte stele de cinema s-au căsătorit în ultimul timp, etc., etc. Dar dacă-i întrebi despre Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu știu nimic. Vedeți? Și

cu toate acestea au pretenția că sunt creștini.

Dar nu oamenii

sunt aceia care trebuie condamnați pentru aceasta! Vinovați sunt cei care stau după amvon. Ei sunt aceia care-i învață pe oameni tot felul de ritmuri, le spun tot felul de povești, și sunt interesați de bani. Dar se plătește aceasta? Eu nu am nimic împotriva acestui lucru, dar mă întreb care este cerința lui Dumnezeu?

Isus a spus că

„dacă un om nu se naște din nou, din apă și din Duh, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3.5). Și:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.” (Matei 16.24).

Crucea este

simbolul agoniei și al morții.

„Cel care vrea să

fie creștin, trebuie să se dezbrace de gândurile lui, de faptele lui, să renunțe la toate plăcerile, să se lepede de sine, apoi să-și ia crucea și să Mă urmeze în fiecare zi! Cel care vrea să Mă urmeze, trebuie să facă aceasta!”
Vedeți? Aceasta a cerut Isus.

Dar astăzi se

spune: „Fiecare să se simtă bine...Fiecare să bată din palme....Fiecare să strige: „Aleluia!”...Fiecare să facă așa...”

Oh, totul este o

grămadă de gunoi! Amin.

Peste tot se cântă

aceste cântece noi, care au un ritm atât de rapid, încât s-ar părea că fugim prin zid cu ele (sau ceva de felul acesta).

Mă gândesc ce

minunată ar fi pentru biserică cântarea: „Mai aproape de Dumnezeuul meu, de Tine”, sau alte cântări de modă veche.

Cum este posibil

ca în seara aceasta să vezi o grămadă de oameni care cântă într-un local, într-o orchestră de dans, iar mâine să îi întâlnești în biserică, cântând imnuri în cinstea lui Dumnezeu? Aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu! Pentru ca un om să cânte imnuri spre slava Domnului, în biserică mai întâi trebuie să aducă roade vrednice de pocăință, prin care să se vadă că este în ordine cu Dumnezeu.

Dar ce fac ei?

Aduc lumea jazzului drept pe platformă. Ei aduc Hollywoodul în adunare ca să-i fascineze pe ascultători.

Cu câteva

săptămâni în urmă am fost la Louisville, Kentucky. O, mi se rupe inima!

Toți se

îngrămădeau ca să vadă minunile lui Dumnezeu, dar de îndată ce se predică Evanghelia, se plictisesc, întorc spatele și pleacă. Desigur. Ei nu-L vor, pentru că inimile lor sunt împietrite. Chiar și dintre protestanți pleacă mulți. De ce? Pentru că inimile lor sunt umplute de baliverne și de dogme și doctrine și nu știu nimic despre Duhul Dumnezeuului Celui viu. Ei sunt așa cum

spune Scriptura: „*având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.*” (2Timotei 3.5).

O, ce zi trăim!

Priviți încotro se îndreaptă lucrurile!

Iosafat a zis

deci: „Știu Ahab că acolo sunt patru sute de predicatori ai tăi. Toți arată bine, sunt bine îmbrăcați, și îngrijiți. Nu le pot băga nicio vină. Ei posedă multe diplome și doctorate. Cunosc Scripturile de la A la Z, dar totuși nu mai este niciunul? Nu mai este niciun alt proroc pe care l-am putea întreba?”

Ahab a zis: „*Ba da, mai este unul, dar îl urăsc!*” la te uită! la te uită! „*Îl urăsc!*”

Vedeți? Ahab, era un bărbat religios și avea în jurul lui o mulțime de învățători religioși, dar ei îl urau pe bărbatul acela care posedă Adevărul.

El a spus: „*...Îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic bun, nu prorocește niciodată decât rău...*” (2Cronici 18.7).

Cum putea să-i

vorbească de bine Mica, când Cuvântul lui Dumnezeu l-a condamnat?

Cum este posibil

să stea liniștit un bărbat al lui Dumnezeu, sau o femeie a lui Dumnezeu, când vede îngrămădindu-se tot mai mult, când vede răul înaintând și milioane de suflete umane mergând în fiecare zi în iad? Nu se poate!

Cineva mi-a spus:

„Crezi că poți opri acest lucru?”

„Nu”, am răspuns

eu, „eu nu pot opri acest lucru, dar Cuvântul spune că într-o zi, când va începe judecata lui Dumnezeu, filmul și banda sonoră a vieții mele va fi rulată, iar eu am să stau și am să privesc acel film. Și vreau ca atunci să-l aud glasul avertizând oamenii referitor la ceea ce va veni. Dacă nu fac aceasta, Dumnezeu mă va judeca pe mine dar dacă o fac, judecata va cădea împotriva lor.”

Da, domnilor,

într-o zi timpul acesta, generația aceasta, va sta în fața reconstituirii și atunci va da socoteală pentru tot ce a făcut. Cu siguranță!

Noi trăim un timp
îngrozitor.

Deci Iosafat a

întrebat: *„Nu mai este aici niciun proroc
al Domnului...?”*

Iar Ahab a

răspuns: *„Mai este un om prin care am
putea să întrebăm pe Domnul, dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește niciodată
decât rău.”*

Cum ar fi putut

Mica să tacă văzând toate acele lucruri rele întâmplându-se? El vedea felul de viață a lui Ahab, vedea tot ce făcea și cum a dus poporul în acea stare rea.

Cum poate un om al

lui Dumnezeu - bărbat sau femeie - să se abțină și să nu mustre păcatul din jur? Este posibil să tacă când văd cum acești predicatori căldicei și plini de

educație și de povești fascinante îi lasă pe oameni să meargă în iad cu milioanele, fiind amăgiți chiar de ei? Da, chiar și propovăduitorii sfințeniei sunt în situația aceasta... și eu nu vorbesc numai de ei, de metodiști și de bapțiști, ci și de voi, pentru că acest lucru se petrece chiar și printre voi.

Ei vin pe

platformă și se comportă oricum, numai ca niște creștini adevărați nu, trăiesc cum vor și apoi aleargă de-a lungul țării ca să facă evanghelizări – și după toate acestea spun că aceasta este adevărata religie. Ea este într-adevăr o religie, dar de la ea până la salvarea Domnului este cale lungă! Acesta este adevărul.

Predicatorii sunt

preocupați numai ca să aibă un mare număr de convertiți, iar după ce îi aduc înăuntru nu se mai interesează de nimic. Și următorul lucru care se poate vedea, este că în curând nu veți mai găsi nici măcar unul dintre ei – biserica rămâne goală.

Dar un om care-L

iubește cu adevărat pe Dumnezeu, își va ocupa de fiecare dată locul în biserică. El nu poate sta departe de ea. Acesta este adevărul.

Acum fiți atenți

câteva minute, pentru că voi încerca să ating ținta predicii mele, deoarece este târziu.

Deci Iosafat a

întrebat: „Nu mai este aici niciun proroc al Domnului?”

Iar Ahab a

răspuns: „*Mai este un om...dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic bun, nu prorocește niciodată decât rău.*” (v. 7).

Și Iosafat a zis:

„*Să nu vorbească așa împăratul.*”

„*Atunci împăratul lui Israel a chemat un dregător, și i-a zis: „Trimite să vină îndată Mica, fiul lui Imla.”* (v. 8).

Iosafat era destul de credincios ca să vadă că acești oameni nu erau corecți!

Adevărul este că orice om care a fost atins cât de puțin de Duhul lui Dumnezeu, știe că ceea ce se petrece în mijlocul așa zisului creștinism de astăzi, nu este în ordine.

„*Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.*” (1 Ioan 2.15).

Deci Ahab a spus:

„*Trimite să vină îndată Mica.*” Și ei au mers după el.

Ei au trimis un sol, diaconul bisericii, sau altcineva din comitetul bisericii și el i-a zis lui Mica: „Uite ce e Mica, noi te vom duce înaintea împăraților Ahab și Iosafat. Ei stau acolo afară. Tu știi că acolo se află și învățații noștri, oameni educați și cu diplome. Și iată că toți din seminarul nostru îi vestesc într-un glas că este voia Domnului ca el să meargă la luptă. Dorința noastră

este ca tu, să vorbești la fel ca noi, căci dacă vei face așa, vei primi o poziție mai înaltă și atunci îți vei permite să te îmbraci bine, să îți cumperi un Cadillac, etc. Da, dacă vei spune la fel ca noi, vei ajunge un om mare. Da, domnule, vei prospera.”

Mica a răspuns: „*Viu este Domnul că voi vesti ce va spune Dumnezeul meu.*” (v. 13). Amin.

Da, Mica este un om după inima mea. El a preferat să mănânce pâinea și apa întristării, a acceptat să fie lovit peste obraz și să fie batjocorit, dar a spus adevărul și a rămas pe adevăr. Și vedem că Dumnezeu l-a legitimat că a spus adevărul. El nu era un om recunoscut de popor, dar Îl cunoștea pe Dumnezeu.

Și când a ajuns în fața împăraților, Ahab l-a întrebat: „*Mica, să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad?*” (v. 14).

Și Mica a răspuns: „*Suiți-vă!*” Duceți-vă în pace. Dorința mea este ca voi să aveți biruință, dar iată ce am văzut: „*tot Israelul este risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor.*” Și Domnul a zis: „*Oamenii aceștia n-au stăpân, fiecare să se întoarcă în pace acasă!*” (v. 16).

Când a auzit aceste cuvinte, Ahab s-a întors spre Iosafat și i-a zis:

„*Nu ți-am spus eu? El nu-mi prorocește nimic bun, nu-mi prorocește decât rău.*”

Da, acest holly-roller, sau ce este el, condamnă tot timpul biserica noastră, pe predicatorii noștri, religia noastră. Nu ți-am spus eu că așa va face? Îl cunosc bine și l-am cunoscut și pe tatăl lui.” Amin.

(fratele Branham
bate o dată din palme.)

„L-am cunoscut și
pe tatăl lui...” Oh, da, domnilor, un om adevărat al lui Dumnezeu.

„Am știut că așa îmi va spune.”

Și Zedechia, unul
din prorocii aceia, își făcuse niște coarne mari spunând că așa îi va împinge
împăratul afară pe sirieni. Când a auzit cuvintele lui Mica, l-a lovit peste
obraz, spunând:

*„Pe ce drum a ieșit duhul Domnului din mine
ca să-ți vorbească?”*

*„Vei vedea în ziua când vei umbla, din odaie
în odaie, ca să te ascunzi.” (v. 23-24).*

Așteptați până
când Rusia va cuceri națiunile și până când această națiune se va prăbuși
pentru că a dat înapoi, și atunci veți vedea ce este bine și ce este rău.
Acesta-i adevărul.

Atunci veți vedea

dacă religia voastră căldicică vă va scăpa sau nu!

Este vremea ca națiunea americană să plângă, nu să râdă! Este vremea să cadă pe genunchi și să se pocăiască! De aceasta este nevoie!

Trezirea nu înseamnă aducerea unei mulțimi de oameni într-o biserică. Este vremea să închidem fiecare birt în care se face contrabandă, să încetăm cu fumatul și să demolăm fabricile în care se fac aceste lucruri rele, apoi să începem o trezire reală, de modă veche, în care oamenii să stea zi și noapte pe genunchi plângând. Acesta este cel mai sigur adăpost pe care națiunea americană l-a avut vreodată. Da, așa este.

Tabernacolul

Branham să termine cu nesăbuința lui! Fiecare suflet să vină la altar și să se pună în ordine cu Dumnezeu! Împăcați-vă cu vecinii voștri și puneți-vă în ordine toate lucrurile! Puneți-vă în ordine cu Dumnezeu! Nu vă mai certați, căci asemenea fapte sunt faptele lumii! Da, acesta este adevărul.

Deci Zedechia i-a

zis lui Mica: *„Pe ce drum a ieșit duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?”* (v. 23).

Dar Mica a spus: *„Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie, și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui.”* (v. 18).

Voi știți că din

când în când Dumnezeu ține sfat cu toate ființele îngerești, sus în cer.

Și Mica a spus: „Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie, și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui.”

Ei discutau și
Domnul a zis:

„Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad și să piară acolo?”(ca să se împlinească profeția lui Ilie). Au răspuns unul într-un fel, altul într-altul.

Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului, și a zis: „Eu îl voi amăgi.” Domnul i-a zis: „Cum?”

„Voi ieși”,
a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” (v. 19-21).

Oh, ce idee! Ce lucru ciudat: „Voi merge și voi face ca toți prorocii lui să spună o minciună.”
Și duhul acela a făcut întocmai – a intrat în prorocii lui Ahab și ei au început să procească o minciună.

O, fraților,
același Dumnezeu domnește și astăzi pe acel scaun de domnie din cer. Și același duh a venit și astăzi jos, prorocind minciuni!

De la Primul
Război Mondial încoace oamenii au spus tot timpul: „Pace! Pace! Pace!”

Lăsați-mă să vă

spun de unde a venit necazul. Noi știm că înainte de Primul Război Mondial, Franța deținea supremația în materie de modă și de imoralitate. Dacă a existat o gaură de șobolani în lumea aceasta, aceea a fost Parisul, Franța. Eu am putut să vizitez aproape tot Parisul și m-am convins de aceasta. Nici Londra nu este departe de el, iar Statele Unite sunt pe aceeași linie. Acesta-i adevărul.

De fiecare dată

când moralitatea femeilor decade, se rupe coloana vertebrală a națiunii.

Acesta este

motivul pentru care atunci când predicatorii noștri pleacă în diferite țări ca misionari, li se spune: „De ce ați venit? Ce vreți să ne învățați? Cum să cântăm cântece murdare despre soțiile și fiicele noastre, cum să divorțăm, cum să bem whisky, sau alte lucruri de felul acesta?”

Aici am ajuns

noi.

Spunem că suntem

o națiune creștină, dar adevărul este că păgânii din Africa ne-ar putea da lecții în materie de

moralitate și de viață. Cel mai putred și mai murdar loc din lumea aceasta, au ajuns Statele Unite. Eu sunt american, dar nu pot ajuta cu nimic. Trebuie însă, să spun

adevărul pe care mi l-a poruncit Dumnezeu să-l spun, înaintea lui Ahab

și a lui Iosafat. De partea acestui adevăr, trebuie să stea și biserica de

astăzi! Dacă trebuie să alegeți între națiunea voastră și Dumnezeu, alegeți-L întotdeauna pe

El. Da, domnilor.

Vedeți?

Stricăciunea a început din Franța, și merge mai departe. Ce a urmat? Dumnezeu a trimis

Germania împotriva francezilor ca să-i scuture puțin, dar noi am mers în ajutorul lor

ca să le salvăm pielea. Și am făcut-o, dar după ce s-au retras germanii, s-au întors francezii

la Dumnezeu? Nu, domnilor! Ei au continuat cu vin, femei, destrăbălare, păcate și murdărie până la urechi.

Ce s-a întâmplat apoi?

Diavolul și-a așezat cartierul general acolo, și astfel, de la Paris a început decăderea lumii.

Dacă sunteți

atenți, el n-a reușit să intre în Statele Unite prin preoțime, de aceea s-a folosit de Hollywood. Și când a reușit aceasta, și-a așezat cartierul general acolo. Da, acum 15-20 de ani, diavolul a pătruns în Statele Unite cu puterile lui demonice. Corect! Toată moda veche vine de la Paris și prin Hollywood este prezentă pe ecrane, spre a fi văzută de copiii noștri.

Eu nu am nimic

împotriva acestor copii. Dumnezeu să le binecuvânteze inimile lor mici, căci inima mea sângerează pentru ei!

Mai zilele trecute

am vorbit cu fiul meu și el mi-a zis: „Tată, dacă ar fi măcar câțiva băieți umpluți cu Duhul Sfânt în oraș!” Și poate vă întrebați de ce am plecat la o biserică cum este cea din Denver, Colorado? Sau în alte locuri ca acela? Ca să-i duc pe copii acolo unde există un grup de credincioși care strigă spre Dumnezeu. De aceasta avem noi nevoie, fraților!

Țara aceasta,
națiunea aceasta, orașul acesta, locul acesta, au devenit atât de decăzute
încât sunt de compătimit. Dacă aș putea să spun tot ceea ce știu v-ați
cutremura, dar sunt lucruri care nu pot fi prezentate în fața unei adunări
amestecate. Dacă v-aș spune ce se întâmplă în orașul acesta sau în alte părți,
iar oamenii le consideră lucruri normale.

Din ce cauză?

Pentru că Diavolul este foarte viclean. El a intrat înăuntru atât de tiptil,
încât nimeni nu l-a observat și deodată iată că totul se prăbușește. Diavolul
se ascunde în modă.

Priviți astăzi: de

exemplu, trandafirul este foarte frumos și el este aici ca să-l privim. Acesta
este adevărul.

Biserica este aici

din același motiv - ca să fie privită. Și la fel o femeie frumoasă - ea este
aici ca să fie privită. Acesta este adevărul. Este foarte bine când ea se
poartă în așa fel încât să fie privită și admirată de soțul ei. Dar dacă ea nu
are sabia moralității scoasă afară ca s-o protejeze, devine o pricină de cădere
a societății, a ființei umane, ajunge atât de mizerabilă încât nici câinii nu
s-ar mai uita la ea. Acesta-i adevărul.

Același lucru se

întâmplă și cu Biserica Dumnezeului Celui viu. Predicatorii vin și încearcă
să-i fascineze pe oameni cu poveștile lor. Ei se aranjează și acționează ca...
Își dezbracă femeile... și oamenii nici nu își dau seama că acești draci le
invadează căminele.

Ieri am văzut

chiar în cartierul meu o femeie tânără și frumoasă. Ea este căsătorită și are

un copil. Muncitorii erau pe stradă ca să facă ceva reparații, iar ea a trecut pe lângă ei îmbrăcată cu acele haine scurte și mulate. Săraca, era oribilă!

Eu știu că acestea sunt cuvinte îngrozitoare, chiar de Ziua Mamei, dar, frații mei, dați-mi voie să vă mai spun ceva:

Mamelor,
întoarceți-vă înapoi! Fiți mame din nou!

Când a trecut pe lângă casa noastră, un copilăș care era în vizită pe la noi, a intrat înăuntru, strigând: „Uitați-vă afară!”

Când am văzut-o,
am spus: „Păi, asta-i nimic!”

Femeia este într-adevăr frumoasă și eu nu spun că este o curvă. Ce pot spune însă, este că peste ea se află un duh de curvie, un duh murdar, care o face să se poarte în felul acesta.

Credeți că lumea aceasta este vreo mamă, sau vreo femeie, care vrea să se îmbrace cu acele haine scurte și imorale și apoi să se expună în felul acela în fața bărbaților? Tu ești frumoasă, soră! Tu ești frumoasă, mamă, și eu îi mulțumesc pentru voi, dar nu posedați Duhul Sfânt ca să vă protejeze de imoralitate!

Ar fi fost mai bine pentru voi să fiți așa de urâte, încât să nu se uite nimeni la voi și să

mergeți în cer, decât să fiți frumoase și să mergeți în iad. Acesta-i adevărul.

Deci, fiți atente
la ceea ce faceți!

Diavolul este
acela care-i îndeamnă pe oameni să acționeze în felul acesta. El a intrat în
predicatori și-i modelează după Hollywood. Fetele și doamnele tinere sunt
modele după Hollywood, iar emisiunile radio, vorbesc despre cea mai bună
imoralitate.

Cunosc o femeie
bătrână, miss Kay Starr, care deși are vreo cincizeci de ani, iese afară cu
niște haine atât de strâmte, de parcă a fost turnată într-un sac de făină. Eu
nu spun acesta ca o glumă, ci sunt împotriva lor! Ce pot spune, este că o
femeie care procedează în felul acesta și apoi se ridică și se dă exemplu
pentru tinerele americane, este o cădere pentru națiunea noastră. (fratele
Branham bate de cinci ori în amvon). Acesta este Diavolul!

Oamenii ca Arthur
Godfrey și ceilalți ca el care fac lucrurile pe care le fac, și apoi e cel mai
vestit din țară, este o rușine!

Aleluia! Eu spun
aceasta, pentru că simt prezența Duhului Sfânt. Invazia continuă! Satana
bântuie de la casă la casă, de la biserică la biserică și de la om la om.

Copii, în Numele
lui Isus Hristos, ridicați-vă în ținuta morală a trezirii și a Domnului Isus
Hristos și spuneți: „Voi urma calea alături de cei puțini și disprețuiți ai
Domnului.” Da, domnilor!

„Voi fi o mamă
adevărată.” „Voi fi un tată adevărat.”

Când întreaga
lume, și totul în jur,

Când totul în
jurul sufletului meu cedează

Atunci El este toată
nădejdea și sprijinul meu.

Căci pe Hristos,
Stânca solidă, eu stau,

Toate celelalte
locuri sunt nisipuri mișcătoare

Toate celelalte
terenuri!

Ce ne-a adus aici?
Ce-i determină pe predicatori să acționeze în felul acesta? Ce i-a determinat
pe prorocii lui Ahab să prorojească acea minciună?

Metodiștilor, când
bătrânul John Wesley s-a ridicat și a mers la amvon ca să predice Evanghelia, a
ținut o predică scurtă de patru ore. Și printre altele, el a spus: „Ceea ce
face să mi se rupă inima, este că fiicele metodiste poartă inele pe degetele

lor!” Iar astăzi, ele se îmbracă cu pantaloni scurți și cu haine scurte și strâmte. Dacă nu se va întâmpla ceva, peste cinci ani vor umbla goale. (fratele Branham bate de trei ori în amvon). Ce s-a întâmplat cu voi, predicatorilor metodiști, cu voi, baptiștilor și campbeliștilor?

Toate acestea le face Diavolul care și-a aruncat în luptă toate puterile lui întunecate, folosindu-se de drăcușorii lui de aici.

Dar voi nu vedeți aceasta, de aceea, fumați, beți, vă purtați ușuratic, etc. Voi nu vă dați seama că vă otrăviți sistemul și că ruinați generațiile care vin (dacă va mai fi timp), și care vă urmează exemplul. 85% dintre voi, sunt în pericol să facă cancer din cauza fumatului, și totuși mergeți înainte. Iar bisericile susțin aceste lucruri!

Eu sunt împotriva baptiștilor, pentru că între școala duminicală și serviciul de evanghelizare păstorul dă pauză pentru fumat. Și toți ies afară (bărbați și femei) și fumează.

Diavolul face aceasta! Acesta-i adevărul.

Este posibil ca unul dintre cei mai cunoscuți predicatori din New Albany, care cheamă bărbații și femeile la altar, să organizeze un program de dans popular?

Pe mine nu mă interesează ce spune lumea, nici cum încercați să motivați aceste lucruri. Frate, eu știu că nu există niciun om care să se apropie de soția altuia (sau

de o femeie) și să nu simtă ceva. Voi știți că acesta este adevărul.

Ei ne-au luat

femeile și le-au dezbrăcat. Le-au pus secretare în birourile lor, le-au făcut șoferițe pe taxiuri, etc., când s-ar cuveni ca ele să stea acasă lângă sobă, să gătească și să aibă grijă de copii.

Cine a făcut

aceasta? Diavolul.

Invazia lui este

în plină desfășurare. Eu nu spun nimic despre nimeni, ci mă refer la duhurile necurate care-i stăpânesc pe oameni, conducându-i spre rău. Invazia Statelor Unite.

Răsturnarea

bisericii! Biserica este răsturnată de Satana.

Cum se întâmplă

aceasta?

Ei iau băieții

și-i duc în seminare. Primul lucru pe care trebuie să-l facă, este să-și ia diploma. Ei trebuie să învețe psihologie, teologie și să se îndoape cu doctrină. Dacă unul nu poate face aceasta, este dat afară, nu se poate califica. Ce are de făcut atunci? Să meargă afară și să țină un discurs politic în fața unui grup de oameni (femei și bărbați), muribunzi, politică religioasă.

O, Dumnezeule,

trimite-ne oameni de modă veche, care chiar dacă nu pot deosebi pe „A” de „B”,

să posede Puterea învierii Domnului Isus Hristos, care să predice pocăința, care să-i trimită pe oameni la altar și care să îi învețe să-L iubească pe Domnul Isus.

.....

Aceasta este o
cădere. El a invadat seminariile. El a invadat bisericile; el ne-a dezbrăcat
femeile; i-a adus pe bărbați într-o asemenea stare încât să nu le mai poți
spune nimic, da, toți merg în jos.

Voi ziceți: „Păi,
femeile...” Da, dar și voi, bărbaților! Prin faptul că le permiteți soțiilor
voastre să facă ceea ce fac și să se poarte cum se poartă, arătați din ce
sunteți făcuți. Acesta este adevărul, cu certitudine.

Acest lucru este o
urâciune, un compromis, ceva vrednic de compătimire.

Priviți
predicatorul: el stă la un amvon modern și în loc să le vorbească oamenilor
despre păcat și pocăință, despre crucea grea și aspră a lui Hristos, le
vorbește despre diferite lucruri ale lumii. Da.

Dar dacă cineva
pune jos toate faptele firii vechi, și predică oamenilor Evanghelia curată,
îndemnându-i să se pocăiască și să iasă din lume, ei vor pleca nemulțumiți,
spunând: „Nu am nevoie de asemenea sfaturi!” Da, ei nu au nevoie de așa ceva,
dar, fraților, ei trebuie să se pocăiască sau să piară, nu există cale de
mijloc.

Demonii au invadat
școala. Uitați-vă la voi, protestanților! Astăzi există patru mari școli
catolice, iar voi ați lăsat bariera jos.

Eu nu am nimic
împotriva catolicilor, dar nu cred în catolicism. Eu sunt un protestant, și pot
dovedi că am dreptate, deși nu mă cert cu nimeni.

Ei spun: „Nouă nu
ne pasă ce spune Biblia! Noi credem ceea ce spune biserica noastră!” dar
Dumnezeu este în Cuvântul Său. (fratele Branham bate de cinci ori în amvon).
Acesta este locul în care poate fi găsit Dumnezeu: în Cuvântul Său.

Unii dintre
catolici, ținându-se de biserica lor, încearcă să vă facă să vă simțiți
rușinați, ca protestanți. O, de v-ați ține de Biblie așa cum se țin ei de
biserica lor!

Dar ei sunt
greșiți! Eu spun aceasta sub autoritatea Dumnezeului celui Atotputernic, și cu
toată convingerea!

Și voi,
protestanților, sunteți greșiți, pentru că deși cunoașteți mai mult din adevăr,
nu-L împliniți! Asta face din voi niște fățarnici.

Desigur, aceasta
este invazia Satanei, iar bisericile cad.

Cum? Ei încearcă

să zidească biserici mari și frumoase; pe care le împopoțonează cu spirale mari, cu orgi și cu toate celelalte lucruri pe care le iau de la catolici. (fratele Branham bate de câteva ori în amvon). Dar voi n-ar trebui să vă luați după biserica catolică căci ea este condamnată și merge spre pierzare! Aceasta este „Așa vorbește Domnul”: **Biserica catolică este condamnată să meargă la pierzare, iar dacă o luați drept model, mergeți după ea!**

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, nu este o biserică mare cu spirale frumoase, ci un altar de modă veche, unde păcatele să fie arse, prin rugăciunea și predarea bărbaților și a femeilor care-L iubesc pe Domnul Isus Hristos. Voi știți că acestea sunt lucrurile de care avem nevoie astăzi.

Ascultați-mă,
prietenii, căci vă vorbesc din dragoste!

Văd că timpul meu a trecut, deși aș fi vrut să zăbovesc mai mult asupra acestei teme. O voi relua însă mai târziu. Invazia aceasta a mers mai departe. Satana a invadat națiunile și Statele Unite.

Acum vreau să vă spun ceva: eu nu am votat niciodată în viața mea, deși ca american am acest drept. Eu nu o spun ca să mă laud, ci pentru că întotdeauna m-am gândit că acești oameni (mulți dintre ei prietenii mei) intră în politică oameni cinstiți, dar apoi devin niște escroci, și eu nu vreau aceasta.

Eu am un singur gând: să zidesc o platformă pentru o Persoană care este Candidatul meu și acela este Isus Hristos și numai El. Pentru El îmi dau tot timpul meu și am o singură

dorință: să îndrept biserica, pentru că restul lumii se va îngriji de ea însăși. Acesta este adevărul.

Când domnul

Roosevelt (acum el este mort și eu cred că se odihnește) a venit înăuntru, a candidat pentru trei sau patru mandate și a preluat doar o dictatură preliminară. Eu pot dovedi ceea ce spun cu Scriptura. Astăzi noi nu mai avem o Constituție reală, ea este ruptă în bucăți. Toate lucrurile se fac superficial, iar republicanii s-au dovedit a fi la fel de răi ca și ceilalți.

De ce? Pentru că

fiecare națiune va fi zdrobită, dar Împărăția lui Isus Hristos va dăinui și va domni pentru totdeauna. Acesta este adevărul.

Daniel a văzut

acea piatră care s-a dezlipit din munte și a lovit lumea politică, făcându-o praf, cum se face pleava în arie vara. Dar piatra s-a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul. Așa este.

Lumea politică se

prăbușește. Națiunea noastră este falită! O, voi vă veți amintiți de faptul că fratele Branham v-a spus de multe ori că aceasta este „Așa vorbește Domnul!”

Națiunea noastră

se prăbușește și nu se va mai ridica niciodată, la fel ca toate celelalte națiuni. Ea este cea mai măreață națiune din lumea de azi, dar diavolul și-a semănat sămânța în inimile oamenilor. Ea a venit mai întâi în Hollywood, apoi s-a răspândit peste tot, și voi nu puteți face nimic.

Încercați să

puneți în fruntea națiunii un președinte care să interzică whisky-ul și

prohibiția (producerea, interzicerea producerii vânzării, importului și exportului anumitor mărfuri), și veți vedea ce va urma. La două ore de la alegere, va fi împușcat. Desigur, el nu va putea face aceasta, pentru că întreaga națiune va fi împotriva lui. Da, domnilor, voi nu veți putea opri aceasta.

Ea se prăbușește!

Este invadată și preluată de duhul comunismului.

Duceți-vă la

școală și priviți-vă copiii! La o vârstă de 14-15 ani, fetele voastre sunt la fel ca mamele lor – ruinate moral, stăpânite de droguri, ele fumează, beau, etc., și aceasta la o vârstă atât de firavă. Dacă ai căuta o fată virgină printre ele, este ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Ele au întâlniri cu băieții, merg la plajă cu ei pe malul apelor și acolo se întind pe pătură fără rușine, aproape goale.

Eu vă pot dovedi

aceasta, prieteni. (fratele Branham bate de trei ori în amvon). Eu nu aș spune așa ceva de la amvon, dacă nu aș fi sigur de ceea ce spun! Priviți școlile noastre, îmbrăcămintea fetelor de școală, care le spun mamelor lor că merg într-un loc și în realitate merg cu băieți și practică prostituția, iar după aceea cântă în corurile bisericilor.

De ce aceasta?

Pentru că ele nu cunosc Evanghelia de modă veche (ceea ce spune Biblia), deoarece predicatorii lor le vorbesc despre lucruri neînsemnate, spun povestiri din Biblie, etc., în loc să propovăduiască pocăința și să-i aducă pe bărbați și pe femei la altar.

Tatăl acestor

tinere vine acasă doar seara, își ia tabacul, barca și stă liniștit în fotoliu.

Mama este toată ziua pe la vecine, jucând cărți, sau vorbind despre probleme sociale. Cum ar putea ieși ceva bun din copiii lor?

Priviți mediul în care vă place să trăiți și veți ști cine sunteți.

Dar voi vă lăsați fetița sau băiatul cu indivizi pe care nici nu-i cunoașteți. În ce mă privește, eu știu întotdeauna cu cine umblă copiii mei. Cu siguranță. De ce? Pentru că duhul mediului în care umblă, îi cuprinde.

Duceți-vă într-o biserică pentecostală, care posedă Duhul Sfânt, cum spun ei, și veți vedea că dacă păstorul se înclină într-o parte și într-alta, toată biserica face la fel. Dacă el sare și strigă, toți vor face la fel.

Mergeți apoi într-un loc unde păstorul este rigid și rece – toată biserica este la fel.

Vedeți? Voi intrați în duhul acela.

Luați un bărbat cu o morală sănătoasă și căsătoriți-l cu o femeie care nu valorează nici zece cenți. După puțin timp, veți vedea că el este la fel ca ea – nu mai valorează nici zece cenți.

Aceasta s-a întâmplat și cu Ahab. La fel se va întâmpla și dacă luați o femeie bună și o căsătoriți cu un bărbat decăzut – ea îl va urma.

Oh, în câte case
am putea merge în dimineața aceasta, care sunt dezbinată, și aceasta din cauză
că fete bune s-au căsătorit cu bărbați bețivi, pentru că se gândeau că îi vor
schimba, iar astăzi beau cu toții. De ce? Acesta e mediul în care au intrat.

Cine face aceasta?

Diavolul. Aceasta este invazia Diavolului. El s-a infiltrat în națiunea noastră
ca un leu care răcnește. Da, el s-a așezat în locul cel mai potrivit - la
Hollywood.

El a spus: „Cu

ajutorul filmelor transmise prin televiziune, îi voi prinde!” Și s-a așezat
acolo.

Ce-a urmat?

Credincioșii bisericii, în loc să-i oprească pe copii să vizioneze aceste
filme, le dau zece cenți și-i trimit la Cinema, ca să rămână singuri acasă
pentru că au o partidă de cărți cu prietenii. Oh, ce murdărie! Acum, este
suficient să pornească televizorul și pot vedea toată murdăria acestei lumi.
Acesta-i adevărul.

Eu nu am nimic

împotriva filmelor. Eu nu am nimic nici împotriva televizorului, ci mă ridic
împotriva murdăriilor pe care le transmite. Aceasta este problema! Dacă ați fi
păstrat emisiunile decente, ar fi fost în ordine.

Dacă ați vrea să

vindeți în oraș o pereche de pantofi închiși, nu ați reuși, pentru că sunt de
modă veche. De ce? Pentru că femeile urmăresc moda la televizor și nu vor să
aibă acești pantofi pentru că nu mai sunt la modă. Ele vor pantofi decupați.
Așa este.

Dacă mergeți la biserică, nu mai puteți „vinde” religia de modă veche, deoarece femeia (biserica) nu vrea să aibă nicio legătură cu ea. Nu, domnilor!

Astăzi femeile spun: „O, părerea mea este că nu e necesar să merg la biserică. Dacă cred, asta e în ordine!” Dar, oh, frate, și Diavolul crede! Acesta este adevărul.

Să nu uitați însă un lucru: ori vă pocăiți, ori pieriți!

Îmi pare rău pentru că trebuie să vorbesc așa, dar dacă vă iubesc nu pot să tac când văd că plonjați în abis cu capul înainte. Dacă Domnul va vrea, voi relua tema aceasta încă o dată săptămâna aceasta.

Acum aș vrea să vă spun ceva, vouă, mamelor- doresc ca Domnul să vă binecuvânteze și să vă ajute să vă creșteți copiii corect.

Noi vom continua cu tema aceasta referitoare la invazie, pentru că trebuie să pătrundem prin cămine, prin școli și prin locuri ca acesta.

Da, noi o vom relua.

Deci, diavolul este acela care conduce invazia Statelor Unite. Să nu vă temeți de Rusia căci ea nu are nicio legătură cu aceasta. Noi suntem aceia care ajutăm la invazia

noastră, prin putregaiul dintre noi. Acesta este adevărul.

Știați că Statele

Unite înregistrează cele mai multe cazuri de divorț din lume? Nu este îngrozitor? Astăzi mamele nu mai vor să stea acasă cu copiii, ci vor să aibă un serviciu.

Zilele trecute am

vorbit cu un vânzător și el mi-a spus că multe din femeile care lucrează în magazin au mai mulți copii, dar cu toate acestea și-au luat îngrijitoare și vin la serviciu. Două dintre ele, care au fost concediate, au spus la plecare: „Nu fiți îngrijorați pentru noi, căci ne vom descurca!”

Oh, noi trăim

într-un timp îngrozitor! Diavolul face din femeie capul casei. Astăzi, ele fac ce vor, iar voi, bărbații, nu mai puteți face nimic ca să schimbați lucrurile.

Există un lucru

care mai poate scoate această pretenție din femei și acesta este altarul. El le poate face să îngenuncheze înaintea lui Isus Hristos, să trăiască o pocăință de modă veche cu lacrimi fierbinți și cu o inimă înnoită, care să le facă să-și ocupe locul lor. Acesta este adevărul.

Poate mă credeți

nebun, dar, frate și soră, în ziua când veți muri, veți vedea că v-am spus numai adevărul. Așa este.

Astăzi, invazia

este în plină desfășurare, de aceea fiecare a ajuns la ora deciziei. Voi trebuie să vă decideți dacă îl urmați și îl slujiți cu adevărat pe Hristos, sau dacă continuați să fiți un credincios căldicel în biserica voastră. Și aceasta

este adevărat.

În bisericile din

țară sunt o mulțime de membri, dar dacă toți acești membri ai bisericilor, care se pretind creștini, ar fi creștini adevărați, născuți din nou, atunci noi am fi în siguranță, am avea aproape aceeași siguranță ca și cum am fi în cer. Atunci, neazul, moartea, bolile, etc., ar părăsi țara.

Nu ar fi frumos să

treci pe stradă și să vezi cum se întâlnesc un domn cu o doamnă și ea să-i spună: „Bună dimineața, frate!” iar el să răspundă: „Ce mai faci, soră?” Voi nu ați mai avea nicio grijă. Totul ar fi minunat. Mașina care ar apărea la colțul străzii, în loc să dea peste tine, s-ar opri și conducătorul ei ți-ar spune: „Toate bune, frate! Treci, te rog...” Nu ar fi minunat? (Amin).

Noi vom trăi

aceste lucruri, dar în Mileniu, nu aici. Ziua aceea vine.

Eu nu am nimic

împotriva celor din cartierul nostru, dar zilele trecute s-a petrecut ceva incredibil. Fetița mea se juca cu fetița unui doctor din orașul nostru. Ele se iubeau și se înțelegeau bine, dar într-o zi părinții lor au aflat că fiica lor se joacă cu fetița reverendului Branham și i-au interzis să mai vină la fiica mea. Când am aflat, mi-am zis: „O, Doamne...”

Unul din vecinii

mei a alergat la bărbatul acela și i-a spus: „Bine, dar totul este în ordine...” apoi au mers și alții și i-au spus: „Nu este niciun altul așa de bun ca el și ne iubește copiii. Reverendul Branham ne plimbă copiii cu camioneta lui veche...”

Doctorul a

răspuns: „Păi, noi nu avem nimic împotriva reverendului Branham, dar el face parte dintr-o clasă deosebită de a noastră.”

Apoi a continuat:

„Voi puteți să vorbiți cu el, puteți fi chiar prietenoși cu el, dar cam atât!”

Oh, fraților!

Soția mea stătea acolo și plângea, dar eu i-am spus: „Scumpo, există o linie de despărțire! Cât despre mine, eu și casa mea, vom sluji Domnului!”

Chiar dacă toată

lumea mă pune deoparte, eu urmez o singură cale – Isus Hristos. Chiar dacă sunt numit fanatic, dacă sunt ocolit de rudele mele, eu Îl aleg pe Isus Hristos. Eu mă țin de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu. Când ești părăsit de prietenii pământești, alipește-te și mai mult de El! Ține-te de El!

Dumnezeule,

ajută-mă să predic ca niciodată înainte! Lasă-mă să predic oamenilor muritori știind că eu însumi sunt un muritor. Ajută-mă să predic ca și cum ar fi ultima mea predică. Ajută-mă să-i conving să vină la altar cu inimile zdrobite și cu fețele pline de lacrimi, astfel încât atunci când pleacă acasă, în orașul sau în cartierul lor, să trăiască cum se cuvine unor creștini adevărați. Să înceteze cu joaca de-a pocăința, cu alergările și strigătele, cu agitația, etc. Să înceteze să mai explodeze pentru una și să alerge pe dincolo. Oh, să nu faceți așa! Acela-i Diavolul. Duhurile lui de demoni vin peste acei creștini.

Deci predicatorii

lui Ahab, erau profeți. Ei erau oameni religioși care aduceau jertfe. Ei erau la fel de religioși ca învățătorii de astăzi, dar nu cunoșteau adevărul.

Nu vedeți voi cât de religios este Diavolul? Comunismul nu este Antihristul. Sigur că nu! El vine tot de la Diavolul dar nu este Antihristul. Antihristul este foarte religios. El a fost un duh religios care L-a răstignit pe Isus. El a fost întotdeauna o lume religioasă, un popor religios, care răstignește. Poporul religios este poporul care a fost împotriva adevăratului Hristos.

Profeții religioși au fost și împotriva lui Mica, iar astăzi, sunt împotriva Mesajului lui Dumnezeu.

Amintiți-vă că eu v-am avertizat! Eu v-am spus. Eu nu vorbesc atât de mult despre oamenii catolici, bapțiști și metodiști, ci mă refer la oamenii sfințeniei, care stau chiar printre noi. Ei trăiesc acum o dramă. O, Doamne! Poate că voi intra odată la acest subiect. Inima mi se frânge pentru aceasta.

Creștinismul nu înseamnă să stai acolo sus cu un banjo (instrument muzical cu coarde) vechi și să cânti: „Acesta este un cow-boy din Texas...” Eu nu am nimic împotriva acelu om dar asemenea cântece sunt pentru cei din lume. Așa este. O, fraților, eu prefer să nu știu cânta din niciun instrument, să nu știu spune nimic altceva, decât: „Isuse, ține-mă lângă cruce!” Da, domnilor.

Crucea consacrată eu o voi purta,

Până moartea mă va elibera,

Apoi merg acasă,

să port o coroană,

Căci acolo este o
coroană pentru mine.

Aș vrea să vă spun
ceva și vouă, mamelor adevărate, și eu cred că sunteți multe aici. Dumnezeu să
vă binecuvânteze, căci după părerea mea, voi sunteți ce-a de-a cincea
Evanghelie. Fratele Neville, va vorbi probabil despre Ziua femeii, dar vreau să
vă spun și eu ceva.

Când Moise era
mic, mama lui a fost cea care l-a instruit. Ea era o femeie evlavioasă care l-a
luat pe micuțul Moise pe genunchi și i-a spus: „Moise...” apoi l-a învățat tot
ce a știut. Ea i-a spus o lecție mult mai puternică decât a primit de la
Faraon, căci ea suna astfel: „Moise, într-o zi tu vei fi izbăvitorul copiilor
lui Israel. Tu ești chemat să faci acest lucru, de aceea, păstrează-te curat,
și fără pată în lumea aceasta. Da, tu, ești eliberatorul.”

Noi nu știm ca el
să fi urmat vreun seminar care să-l învețe aceste lucruri. Moise a locuit chiar
în palatul lui Faraon, care era un păgân, dar cea care l-a învățat calea cea
bună a fost mama lui. (fratele Branham bate de trei ori în amvon). Da, ea a
fost o mamă adevărată. Ea l-a învățat calea Domnului, i-a spus că el trebuie să
se păstreze sfânt. Ea i-a spus ce și cum trebuie să trăiască, ce va face Domnul
cu el și cum va izbăvi poporul. Și tot ce i-a spus ea, a rămas în inima lui
Moise pentru toate zilele vieții sale.

Și eu cred că
orice mamă adevărată și evlavioasă, își va lua copiii lângă ea, și în loc să-i
trimită la cinema sau la discotecă, etc., îi va învăța despre Domnul Isus
Hristos.

Mai zilele trecute
am vorbit la telefon cu o mamă. Ea îmi spunea:

„Oh, Billy,
sărmanul meu băiat are probleme. Oh, în ce necaz a ajuns!”

Eu i-am răspuns:
„Da, am auzit, soră dragă.”

„Poate că el este
într-adevăr vinovat. Unul spune una, altul, altceva, așa că nu știu ce să mai
cred. Dar, pe mine nu mă interesează dacă este vinovat sau nu, eu tot îl
iubesc.”, a spus ea.

la te uită; „Eu îl
iubesc.”

Fiul la rândul
lui, i-a spus mamei: „O, am fost amăgit de una și de alta, dar, mamă, cred că
tu ești singura ființă care mă iubește, care ține la mine.”

Aceasta este
dragostea mamei. Mama adevărată este aceea care-și pune brațele în jurul
copilului ei. Indiferent dacă el este corect sau greșit, ea merge numai
înainte.

Și mă gândesc că
dacă o femeie poate avea un astfel de simțământ pentru copilul ei, cu atât mai
mult va gândi așa Dumnezeu despre copiii Săi! Dar voi să umblați drept înaintea
Lui! Fiți drepți!

Și acum, înainte
de a încheia, lăsați-mă să vă vorbesc despre o altă mamă din Biblie.

Este vorba de
Irodiada. Ea și-a învățat fiica să danseze step, pentru că voia să fie
populară. Și voi știți că după ce a dansat în fața împăratului Irod, a cerut
capul lui Ioan Botezătorul. Istoria mărturisește că 70 din urmașele ei, au
murit fie ca prostituate, fie pe galere.

Vedeți? O mamă
(Irodiada) a învățat-o pe fiica ei lucrurile lumii, în timp ce cealaltă (mama
lui Moise), l-a învățat pe fiul ei lucrurile lui Dumnezeu. Unul a devenit un
mare conducător, o pildă nemuritoare printre oameni și un biruitor, în timp ce
cealaltă a ajuns o stricată care a tras după ea mii de suflete în iad.

Înțelegeți ce
vreau să spun prin aceste exemple? Creșteți-vă copiii, arătându-le calea pe
care trebuie s-o urmeze!

Eu vă compătinesc
desigur, pe voi, mamele care stați aici cu trandafirii voștri albi, dar vă spun
că există un cer, în care se află astăzi multe mame de modă veche, care au
trăit pentru Dumnezeu. Ele au trecut acum dincolo de perdea, și vă așteaptă și
pe voi să veniți. Așa este.

Eu vă respect și
vă prețuiesc și pe voi, care stați aici cu trandafirii voștri roșii.

Dacă voi, fiilor
și fiicelor, vreți să faceți ceva pentru mamele voastre, s-o faceți în fiecare
dintre cele 365 de zile ale anului.

Căutați-o,
rugați-vă pentru ea și trăiți pentru Dumnezeu. Aceasta este ceea ce trebuie să
faceți!

Creșteți-vă copiii
în frica de Domnul și când vor crește mari, ei vă vor numi „fericită”, după ce
veți trece dincolo de perdea!

Acesta este sensul
real al Zilei mamei. Ziua mamei este în fiecare dintre cele 365 de zile ale
anului.

Dar oamenii au
făcut o zi în care să-și vândă florile și cadouri, și au numit-o Ziua mamei.
Aceasta face lumea, și cred că dacă lumea va mai ține douăzeci de ani, vom auzi
de „ziua filmului”, „ziua fiicei”, „ziua verișoarei”, „ziua unchiului”, etc.,
și aceasta numai pentru progresul comerțului. Dar toate aceste lucruri merg
direct în iad, spre nimicire.

În ce vă privește
pe voi, rugăciunea mea este ca Domnul să vă binecuvânteze.

Să ne rugăm:

Bunul nostru Tată
ceresc, privind în urmă cu multe sute de ani, putem să-l vedem pe Iosafat, stând
alături de împăratul Ahab. Și deși Iosafat a greșit, unindu-se cu Ahab, în
inima lui a rămas o fărâșă de credință, care i-a spus: „Omul acesta este
greșit! El nu este curat! Nu este sfânt! Profetul a spus ceva despre el, de
aceia lucrurile nu mai merg înainte în felul acesta.” Și micuțul foc al lui
Dumnezeu, l-a trezit.

Apoi, Tu ai avut

pe cineva care să răspundă aceluia mic foc – acesta era Mica, prorocul adevărat al lui Dumnezeu. El a venit acolo îmbrăcat în zdrențe și a fost disprețuit de ceilalți proroci; care stăteau în jurul lui ca o haită de lupi în jurul unui miel, dar cu toate acestea a spus adevărul. Pentru aceasta a fost lovit peste față, după care a fost aruncat în temniță unde a primit pâinea și apa întristării. Cu toate acestea însă, cuvintele rostite de el, s-au împlinit întocmai pentru că Tu erai cu el.

Dumnezeule,

îngăduie-ne ca noi, cei de azi să privim numai în această Biblie.

Noi vedem cum

cărțile bisericești, ritualurile lor și toate celelalte lucruri, spun una și alta, dar în ce ne privește, noi dorim să privim numai în acest Cuvânt adevărat și să vedem numai ceea ce spune El.

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12.14).

„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.” (1 Ioan 2.15).

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lăudăroși, mândri...” O, Doamne, câte lucruri se întâmplă: „iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,

vândători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;

având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.” Negând puterea Duhului Sfânt, care-l umple pe credinciosul adevărat, care-l face să se bucure și să plângă, care-l face să spună tuturor despre Domnul și-l împinge să se roage pentru bolnavi, care-l face să vorbească în limbi și să tălmăcească, care-l face să profețească. Da, aceasta face Duhul lui Dumnezeu, Duhul Dumnezeului celui viu, dar ei L-au pus deoparte, iar acum au „doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i însă puterea.”

O, Dumnezeule, fă
ca adunarea aceasta să se trezească chiar acum, înainte de a veni timpul sfârșitului, care s-o prindă în starea aceasta. Fă ca noi să fim reînnoiți, așa cum spune Biblia:

„Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă...” (Ieremia 6.16).

O, Dumnezeule,
îngăduie-ne să găsim calea cea veche, să putem sta din nou împreună unindu-ne mâinile în timp ce cântăm:

Eu voi lua calea
cu cei câțiva

disprețuiți ai
Domnului.

Eu am pornit
înainte cu Isus

Și trec dincolo.

O, Dumnezeuule, ajută-ne
să trăim aceasta!

Binecuvântează,
Doamne, toate aceste mame scumpe care stau aici. Ele sunt mame și fiecare poartă în piept un trandafir alb, ca o amintire a mamelor lor bătrâne, care astăzi sunt dincolo de perdeaua timpului. O, Stăpâne al Vieții, binecuvântează-le Tu, Doamne! Fă ca amintirile copiilor lor despre ele, să fie la fel ca ale lor (ale mamelor) despre mamele lor. Îngăduie aceasta, Doamne!

Noi știm însă că
într-o zi când viața de aici se va sfârși, sufletele lor, care se află dincolo de perdea, ne așteaptă pe malul Iordanului. Oh, ce minunată va fi ziua aceea, în care vom păși dincolo! Acolo aerul nu va mai fi contaminat cu fum de țigară! Acolo nu va mai fi nicio prostituată. Acolo nu va mai fi niciun păcat. Da, acolo nu va mai fi nimic de felul acesta! În slavă, noi vom trăi pentru totdeauna în pace cu Domnul nostru Isus Hristos și cu copiii noștri. Oh, ce zi minunată!

O, Tată, în timp
ce întunericul devine tot mai mare, iar Satana invadează toate țările, amvoanele, bisericile, popoarele, școlile, Te rugăm să ne ajuți să rezistăm în luptă, să tragem repede cu sabia și să luptăm pentru Dumnezeu, așa cum au făcut Leviții când păcatul a invadat tabăra Israelită la Baal-Poer. Ajută-ne, Doamne.

Iartă-ne acum

greșelile și binecuvântează-ne! Ține-te smeriți și zdrobește-ne Tu, pentru că ne-ai spus că „*cel ce seamănă cu lacrimi*”, și fără îndoială „*se va întoarce din nou, bucurându-se și adunând snopi.*” O, Dumnezeule, sfarmă-ne în bucăți și modelează-ne din nou ca să nu mai ieșim de pe cale.

Chiar și eu am uneori îndoieli, Doamne, cu privire la cei ce vor veni la adunările mele.

O, Dumnezeule, eu vreau ca Tu să participi întotdeauna! Vino, Doamne! O, Hristoase, vino, Doamne! Zdrobește-mă și apoi modelează-mă din nou! O, Doamne, nu îngădui nicio umbră de îndoială în inima mea! Depărtează tot ce este rău de la mine!

Ajută-mă Doamne să predic, așa cum am mai spus – ca un om muribund în fața altor muribunzi, conștient totdeauna de faptul că trebuie să mă înfățișez înaintea Ta. Noi va trebui să stăm înaintea Ta, atunci când vei fi un Judecător drept, care va judeca fără milă orice abatere, pe toți aceia care au respins și au disprețuit dragostea Ta.

O, Dumnezeule, dă-mi mila Ta, ca să fiu asigurat în ziua aceea. Poate că acum plâng de multe ori, dar atunci Tu vei șterge orice lacrimă și-mi vei spune: „*Intră în bucuria Domnului tău, care a fost pregătită pentru tine de la întemeierea lumii!*”

Dumnezeule, fii cu noi și ajută-ne! Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

- Amin -